

закръкаха — дали отъ радостъ, или отъ трѣвога — не знамъ.

„Да, Майката на гжскитѣ,“ продължи старата жена. „Не си ли слушала за мене? Азъ дойдохъ да ти помогна. Азъ зная твоята история, защото съмъ ходила въ вашата земя. (Азъ съмъ ходила на всѣкъдѣ, гдѣто има малки дѣца.) И зная, че ти добръ гледашъ моитѣ гжски, затова дойдохъ да ти помогна.“

„А какъ ще ми помогнешъ, мила Майко на гжскитѣ? Ще ми помогнешъ ли да си отида у дома при мама, при татя и при всички, които обичамъ?“

„Да, ще ти помогна, добро момиченце, но жалъ ми е, че по-напрѣдъ трѣбва малко да страдашъ. Трѣбва да ти взема гжскитѣ, а за това злата фея много ще ти се кара.“

„Ахъ, какъ не ще да ми се кара, бабо, какъ не ще!“ отговори бѣдното момиче. „Но трѣбва ли непрѣмѣнно да ми вземешъ гжскитѣ?“

„Да, трѣбва“, отговори старата жена.

Гжскитѣ изпѣнаха шии и още по-силно закрѣкаха. Личеше си, че не имъ е приятно да ги отдѣлятъ отъ добрата имъ пазачка.

„Трѣбва да ги откарамъ“, повтори Майката на гжскитѣ, като слѣзе отъ прѣлѣза. „Сега ще ти дамъ едно просто наставление: всѣка нощъ ти трѣбва да спишъ въ пухово легло.“

При думата „пухово“ гжскитѣ нададоха такъвъ ужасенъ викъ, че старата жена трѣбваше да млъкне, защото не можеше да чуе собственитѣ си думи.

„Това е всичко, моя мила“, каза Майката на гжскитѣ, като цѣлуна Иоланта. Това бѣ първата цѣлувка, която момичето получи въ продължение на цѣлата година, която прѣкара на вълшебния островъ. „А сега сбогомъ! Ти ще си отидешъ у васъ. А вие, птици, хайде съ мене!“

Слѣдъ като я цѣлуна още веднажъ, Майката на гжскитѣ си трѣгна, а Иоланта съ разтуптѣно сърдце трѣгна къмъ дома на злата фея.

А каква бѣ зла тази фея, Боже мой!

„Кждѣ сж гжскитѣ ми, проклето момиче?“ развика се тя. „Кждѣ сж гжскитѣ ми? До като се не върнатъ, нѣма да те пустна въ стаята. Ще те затворя въ праздната кѣща, да нѣма

кой да ти продума, да нѣма кой да ти помогне. Хайде, върви!“

Княгинята трѣгна слѣдъ нея. Феята я въведе въ голѣмата пуста кѣща и я заключи. Това, наистина, бѣ по-лошо, отколкото ако бѣ въ нѣкоя тѣсна тъмница. Иоланта ходѣше отъ стая въ стая и все си спомняше, какво бѣ казала Майката на гжскитѣ. Най-сетнѣ тя влѣзе въ една малка стая, въ която намѣри едно пухово легло.

„То ще бжде за мене“, си каза тя. Мисля, че ще бжде удобно.“

Като бѣше късно и като нѣмаше, ни какво да яде, нито какво да прави, Иоланта намисли, че е най-добрѣ, да си легне. Това тя рѣши безъ много размишления. Тя си легна и заспа, и сънува за Майката на гжскитѣ.

На сутринята се събуди рано и по шума, който чуваше отвънъ, разбра, че всички жители на тая земя сж станали рано.

Тя отиде на прозореца и погледна навънъ. Имаше нѣщо необикновено: цѣлата земя бѣ покрита съсъ снѣгъ. Тя знаеше снѣгъ въ бащината си земя, но за тая земя снѣгътъ бѣше